

Підсумовуючи результати проведеного дослідження, можна зазначити, що біржова діяльність є важливим елементом фінансово-економічної системи країни. Рівень розвитку біржової діяльності все ще залишається. Більшість із цих проблем можна розв'язати за умови адекватного державного регулювання та підвищення прозорості біржової діяльності, більш активного залучення населення та іноземних інвесторів. Таким чином, перспективи розвитку біржової діяльності в Україні є незаперечними.

Література:

1. Яворська В.О. Біржовий товарний ринок: навч. посіб. К.: ЦП КОМПРИНТ, 2015. 576 с.

2. Сотник І.Д. Підприємництво, торгівля та біржова діяльність: підручник. Суми: ВТД «Університетська книга», 2018. 572 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ В УМОВАХ КОНКУРЕНТНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

Кайда К.

*Науковий керівник: Кирчата І.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Сформована до сьогодні практика управління підприємствами і корпораціями України, безумовно, потребує вивчення та вироблення науково обґрунтованих і об'єктивних пропозицій для підвищення їх ефективності. Постійного оновлення в першу чергу вимагають технології менеджменту та управлінського обліку, оскільки прогрес саме в цих областях здатний забезпечити позитивний розвиток значної більшості об'єктів господарювання.

Досліджуючи методи управління підприємством в економічно розвинених країнах, доцільно зробити акцент на практичному використанні методології управлінського обліку, як ефективного інструменту вдосконалення всієї аналітично-облікової системи, планування й прийняття рішень на підприємстві та забезпечення керівників різних рівнів необхідною управлінською інформацією. Саме об'єктивність, повнота й високий рівень деталізації такої інформації в поєднанні з автоматизацією її збору та подальшою комп'ютерною обробкою створюють можливість гнучкого управління підприємством.

Науковці також вважають, що управлінський облік дозволяє об'єднати в одне ціле управлінську, організаційну, планово-облікову і контрольну діяльність, а також інформаційне забезпечення, проте відзначають недостатній рівень опрацьованості організаційних, методичних і технічних рішень для широкого застосування управлінського обліку у вітчизняній практиці управління. Глибоке осмислення практичного застосування управлінського обліку є необхідною умовою для розвитку вітчизняних організацій.

Будь-яке сучасне підприємство як система, складається з двох підсистем – керуючої та керованої. При цьому керуюча підсистема зазвичай являє собою ряд департаментів і відділів: департамент з маркетингу, з технічного розвитку, кадрів і т. д.; відділ збуту, відділ загальних фінансів, бухгалтерія і т.д.

Чільне місце в загальній системі управління займає підсистема фінансового управління, а фінансовий директор виділяється з усіх директорів, виступаючи «правою рукою» генерального директора, проте на великих і середніх підприємствах часто поряд з фінансовим департаментом створюють самостійну підсистему – головну бухгалтерію на чолі з головним бухгалтером [1].

На фінансову службу підприємства покладено функції розробки пропозицій щодо формування фінансової політики підприємства, реалізації її у фінансовому плані, контролю за його виконанням і рухом грошових потоків, складання звітності про фінансові результати і фінансовий стан.

Керована підсистема, тобто господарська діяльність, в свою чергу, характеризується підсистемами наступних рівнів, що виступають вже об'єктами управління: техніка і технологія; організація виробництва; організація праці; система відносин між працівниками підприємства; зовнішньоекономічні зв'язки підприємства; соціальні умови праці колективу; природокористування.

Інформаційно-аналітичне забезпечення управлінських рішень здійснюється за допомогою управлінського обліку та економічного аналізу, а адекватний підбір необхідної інформації, науково обґрунтовані методи її аналізу забезпечують найбільш прогресивні в даних умовах рішення.

Управління являє собою спрямований вплив адміністрації організації на господарські процеси з метою збільшення прибутку і збереження власного капіталу. Управління – це процес доцільного впливу на систему, неперервність якого забезпечується безперервністю руху інформації. Тому вдосконалення системи управління на кожному рівні потребує ретельного вивчення потоків інформації, обґрунтування необхідності передачі тих чи інших відомостей, формування і регламентації інформаційних зв'язків, раціональної побудови комунікаційної мережі системи управління.

Говорячи про ключові компоненти управління, слід вказати на найважливішу умову їх реалізації – нерозривність функціонального взаємозв'язку. Нерозривність можна забезпечити шляхом узгодження на стадії розробки та інтеграції всіх видів перелічених структур, робочих процедур та інструментів їх підтримки [2]. Такий підхід закладе основи єдиної технології управління підприємством, а в практичному плані ця основа може бути реалізована за допомогою технічних і програмних засобів обробки інформації, розробки та застосування нормативних документів різного статусу, а також спеціальних регламентів та методик роботи.

Саме тому важливо закріпити такі регламенти, процедури і методики в документах вищого рівня – стандартах підприємства, які регулюють весь спектр організаційних та інших регламентів управління. На першій стадії реформування системи управління підприємством стандарти здатні зафіксувати

чинні процедури і регламенти, щоб надалі забезпечити еволюційний розвиток усіх компонентів управління. Такий підхід дозволить послідовно і планомірно удосконалювати якість корпоративної культури.

Практична реалізація такого великого комплексу заходів передбачає, в тому числі й спеціальні організаційні регламенти, як на рівні вищого керівництва підприємства, так і на рівні керівників середньої ланки і відповідальних виконавців, які повинні забезпечувати контроль всіх вимог регламентного управління. Таким чином, формуючи представлену технологію управління з ухилом на систему управлінського обліку та адміністративний апарат, організація отримує сучасний комплексний інструмент управління, здатний враховувати і прогнозувати динаміку економічних відносин.

Література:

1. Дедов О.А. Методология контроллинга и практика управления крупным промышленным предприятием. М.: Альпина Бизнес Букс, 2008. 248 с.
2. Шеремет А.Д., Негашев Е.В. Методика финансового анализа деятельности коммерческих организаций: практич. пособие. 2-е изд., перераб. и доп. М.: ИНФРА-М, 2019. 208 с.

СУЧАСНА ТЕОРІЯ МОТИВАЦІЇ: ПОГЛЯД МОЛОДІ

Коваленко А.С., Жученко Д.Г.

Науковий керівник: Левченко Я.С., PhD, доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Є така думка, що праця завжди була джерелом матеріальних і духовних цінностей, і з цього можна було зробити висновок, що проблема заохочення людей до праці ніколи не втрачала своєї актуальності.

У даній роботі було проведено розбір стимулювання і мотивації праці. Досліджувалися загальні поняття і відомості про мотивацію і стимулювання, а також основні теорії мотивації, і методи мотивації робочого персоналу.

На практиці методи мотивації завжди були пов'язані з конкретним рівнем розвитку виробництва, наявними суспільними умовами, потребами. Однак протягом тисячоліть людство, намагаючись змінити поведінку людини, керувалося не науковими підходами, а методом «спроб і помилок» [1].

У сучасних умовах розвитку суспільства і економіки актуальною залишається проблема впровадження ефективної системи мотивації торговельного персоналу, яка дійсно зможе спонукати працівника до ефективного і якісного виконання своєї роботи, яка сприятиме узгодженню особистих цілей співробітника, цілей підрозділів і вищого керівництва, яка спроможна утримати висококваліфіковані кадри і т.д., що в кінцевому підсумку зможе привести до збільшення результативної діяльності торговельного підприємства. Мотивація персоналу є найбільш складним виглядом мотивації. На чинники мотивації роблять величезний вплив групові цінності – цінності